

litet känt af grekerna som det förra var det i västra Europa. Men namnet *Rhós* (*Rusii*), det slaviska *Rus'*, tillkommer i geografisk betydelse företrädesvis den herskande stammen i Kijev; följaktligen kan denna stam endast hafva varit en östlig förgrening af normannerna — de enda representanter för detta folk, med hvilka grekerna på den tiden hade tillfälle att göra bekantskap.

Utom grekerna är det en annan grupp af författare, som gifva oss många upplysningar om de gamla ryssarna. Det är de arabiska eller öfver hufvud muhammedanska författarna. Det namn, under hvilket de omtala ryssarna, är *Rûs*. Om än de underrättelser om detta folk, som vi erhålla genom orientalerna, icke i värde kunna fullt mäta sig med dem, för hvilka vi medelbart eller omedelbart hafva grekerna att tacka, så är dock mycket af det, som de meddela, af framstående intresse och öfverensstämmer på ett förundrandsvärdt sätt med hvad vi lära af andra källor.

Af dessa underrättelser framgår, att folket *Rûs* genom Rysslands flodvägar stod i en liflig förbindelse, än krigisk än fredlig, med östern, och det framhålles ständigt att de i olikhet med andra stammar, som på den tiden hemsökte Österlanden, aldrig kommo till lands, utan alltid till vattens. Från trakterna omkring Volgas källor gingo de nedför denna flod och drefvo handel med bulgarerna; på Dnjepr kommo de till Svarta hafvet, på hvars nordkust de för öfrigt i det tionde århundradet, om icke redan i slutet af det nionde, synas hafva nedsatt sig i en liten själfständig koloni; från omkring 900 till 1223 bar detta haf till och med namnet »det ryska hafvet», emedan, såsom araben MASÛDÏ (omkr. 940) säger, »inga andra än ryssarna segla på detsamma». På Volga, till hvilken flod de stundom kommo genom att från Svarta hafvet och Asovskasjön segla uppför floden